ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 12 JULI 1973 [1]

Anna Di Blasi
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 74-72

Samenvatting

Ambtenaren — Persoonsdossier — Stukken die niet tevoren zijn medegedeeld — Toevoeging daarvan aan het persoonsdossier — Toelaatbaarheid — Voorwaarden
(Statuut van de ambtenaren, art. 26, tweede alinea)

Aan het persoonsdossier van de ambtenaar kunnen stukken worden toegevoegd, die hem niet tevoren zijn medegedeeld, zolang zij niet tegen hem worden aangevoerd of tegen hem worden gebruikt en voor zover de onjuistheid ervan niet is bewezen.

In de zaak 74-72

ANNA DI BLASI, ambtenares van de EEG, wonende te Rome, Via Antonio Mordini 14, ten deze vertegenwoordigd door L. Jaconis, advocaat te Rome, Via Lucrezio Caro 62, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar, 34, rue Philippe-II,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Pincherle, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende een verzoek:

a) nietig te verklaren

1. het bij brief van 15 maart 1972 medegedeelde besluit waarbij de Commissie van de Europese Gemeenschappen krachtens artikel 73 van het Statuut van de ambtenaren betrokkene voor 9 % blijvend gedeeltelijk invalide heeft verklaard als gevolg van het haar op 3 januari 1968 overkomen ongeval;

1 — Procestaal: Italiaans.

2. het stilzwijgend besluit van de administratie tot afwijzing van het administratief beroep dat door verzoekster op 12 juni 1972 tegen bovenbedoeld besluit werd ingesteld en waarbij zij verzocht dit besluit te vernietigen en haar blijvende gedeeltelijke invaliditeit vast te stellen op rond 70 %, of op ten minste 45 %;

b) de blijvende gedeeltelijke invaliditeit als gevolg van het ongeval vast te stellen op 70 %, of op ten minste 45 %, of tussen een derde en de helft;

c) te gelasten dat uit verzoeksters persoonsdossier een door dr. J. F. Elens opgesteld vertrouwelijk rapport van de medische dienst der EEG wordt gelicht, in zover dit rapport een onjuiste diagnose, een onjuiste prognose en een onjuist rechtsmedisch advies bevat en argumenten bezigt, welke haar goede naam en eer ernstig aantasten;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident, A. M. Donner en C. Ó Dálaigh (rapporteur), Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoekster is ambtenares van de Gemeenschappen, te werk gesteld bij het

Directoraat-generaal Regionaal Beleid. Vóór haar aanstelling was zij werkzaam bij de Hoge Autoriteit van de EGKS te Luxemburg. Op 3 januari 1968, toen de fusie van de Gemeenschappen reeds tot stand was gekomen en verzoekster nog in de fase van haar overplaatsing naar Brussel verkeerde, bevond zij zich des ochtends om dienstredenen in het kantoorgebouw op de Place de Metz te Luxemburg, waar zij op de te glad gewreven vloer ten val kwam. Zij werd met een „driedubbele ernstige splinterbreuk van de enkel met ontwrichting van de rechtervoet" in het ziekenhuis opgenomen, waar de breuk werd geopereerd.

Uit de omvang van het letsel en de ontwikkeling van het ziektebeeld bleek dat een langdurige en ingewikkelde behandeling noodzakelijk was met een gerede kans op onvolledig herstel.

Het ziekteverloop is als volgt samen te vatten:

— verblijf in het ziekenhuis gedurende 4 maanden; het been is in gips gezet; bij ontslag uit het ziekenhuis in mei 1968 is een loopgips aangebracht; in augustus 1968 kan zij weer lopen zonder gips maar uitsluitend met orthopaedische hulpmiddelen waarvan zij zich nooit meer heeft kunnen ontdoen; sinds 1968 is zij nog steeds onder behandeling.

Verzoekster heeft de volgende klachten:

— tot en met maart 1970, gewrichtsstijfheid, oedeem, atrofie, arthrose, osteoporose, haematoom, tendinitis, fibrose, voetholteverzakking, verlegging van het lichaamsgewicht, ligamentontsteking, tumefactio, beenhypotrofie, neurodystrofie, vasomotorische storingen, heftige pijnen, locomotorische dystonie, algemene dystonie, slapeloosheid, psychoneurotisch syndroom van reactief-depressieve aard met hypochondrische persoonlijkheidsontwikkeling;

— na maart 1970, verslechtering van de gezondheidstoestand; ziekteverschijnselen aan het andere been door verkeerde stand van het rechterbeen en ongelijke lichaamsverdeling; met name verergering van de arthrose, de osteoporose, de tendinitis, de fibrose, de voetholteverzakking, de ligamentontsteking, de neurodystrofie, de vasomotorische storingen, de locomotorische dystonie en in het algemeen de slapeloosheid en het psychoneurotisch syndroom; bovendien optreden van *allux valgus* aan beide voeten en bursitis aan de linkervoet.

Mejuffrouw Di Blasi is zowel tijdens haar verblijf in Brussel als na oproep tijdens haar ziekteverlof in Italië verschillende malen onderzocht door de medische dienst van de Gemeenschap. Uit het dossier blijkt dat zij sinds 3 januari 1968 nooit meer, zelfs in de korte perioden van actieve dienst, een volledige dagtaak heeft vervuld.

In juli 1970 constateerde de broeder van verzoekster, dr. G. Di Blasi, bij een bezoek in Brussel, dat zij sinds haar herplaatsing zowel fysiek als psychisch sterk achteruit was gegaan, waarop hij zich naar het Afwikkelingsbureau ziekteverzekering IX/B/3 begaf en aldaar met de heer Giraudon sprak over een vergoeding voor blijvende gedeeltelijke invaliditeit wegens ongeval. Op 22 oktober 1970 zond het Afwikkelingsbureau hiertoe een formulier aan mejuffrouw Di Blasi met uitdrukkelijke verwijzing naar haar verplichting binnen drie jaar na het ongeval een medisch rapport met opgave van het invaliditeitspercentage in te zenden om niet door de verjaringstermijn van drie jaar, volgens artikel 10, sub c), van de verzekeringspolis, te worden getroffen.

In het kader van deze procedure heeft verzoekster toen op 16 december 1970 bij aangetekende brief klinisch en rechtsmedisch rapport over haar gezondheidstoestand ingestuurd dat door dr. G. De Masi was opgesteld en waarin deze concludeerde tot een blijvende arbeidsongeschiktheid in fysiologisch opzicht van 50 % en in psychisch opzicht van 20 %, dus in totaal 70 %. Bij brief van 22 december 1970 verstrekte zij tevens nog een op 21 december door dr. De Masi opgestelde aanvullende rechtsmedische

verklaring dat bij het oordeel over de procentuele vermindering van haar fysieke en arbeidsgeschiktheid onder meer geen rekening was gehouden met een eventuele verergering van haar toestand.

Na een telegrafische oproep had verzoekster op 6 april 1971 te Brussel bij de Medische Dienst der Commissie een onderhoud met dr. J. F. Elens en dr. Olmechette, neuropsychiater en raadgevend arts van de verzekeraar.

Op 20 maart 1972 ontving verzoekster een op 15 maart 1972 gedateerde brief van de directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, waarbij haar werd medegedeeld dat „U na de verschillende medische onderzoeken waaraan U werd onderworpen in verband met de toepassing van de statutaire bepalingen inzake dekking van het ongevallenrisico, tot 9 % blijvend gedeeltelijk invalide bent verklaard".

Bij brief van 27 maart 1972 liet verzoekster het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer weten dat zij geen genoegen nam met dit besluit en de betekenis ervan niet kon beoordelen zonder kennis van de maatstaven die waren aangelegd; zij verzocht derhalve haar de gegevens te verstrekken die zij dienstig achtte voor de gewenste opheldering. Toen zij hierop geen antwoord kreeg, stelde zij bij brief van 23 juni 1972 administratief beroep in bij de Commissie ten einde de in artikel 91, lid 2, van het Ambtenarenstatuut genoemde termijn voor een beroep tegen het besluit van 15 maart 1972 te bewaren.

Op dit administratief beroep kreeg verzoekster van het directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer bij brief van 23 juni 1972 ten antwoord dat de Medische Dienst der Commissie voor het verstrekken van aanvullende criteria voor de beoordeling van de inhoud van de nota van 15 maart had verzocht om ontheffing van het medisch geheim tegenover zowel de administratie als de behandelend geneesheer. Op de brief van 23 juni 1972 antwoordde verzoeksters raadsman op 10 juli 1972 dat verzoekster steeds alle medische bescheiden aan het directoraat-generaal had toegezonden, zodat er voor deze communautaire dienst geen enkel geheimhoudingsprobleem behoefde te bestaan.

Na een briefwisseling tussen verzoekster en de Commissie kregen verzoeksters raadsman en haar broeder, dr. G. Di Blasi, op 5 september 1972 van dr. De Angelis ter plaatse van de Commissie te Brussel, toestemming om verzoeksters persoonsdossier in te zien. Hierin bevond zich echter geen enkel medisch document.

Vervolgens hebben beide betrokkenen gesproken met dr. H. A. Semiller, hoofd van de Medische Dienst, die enkele medische rapporten, waaronder een rapport van dr. J. F. Elens van 27 mei 1971, aan hen ter inzage gaf. Bij dit onderhoud had dr. Semiller — aldus verzoekster — verklaard dat de psychische storingen van verzoekster reeds van vóór het ongeval dateerden en „aan haar leeftijd" te wijten waren en dat overigens psychische storingen niet onder artikel 73 van het Ambtenarenstatuut vielen, daar de in casu toepasselijke verzekeringspolis hierin niet voorzag; ten deze werd verwezen naar 's Hofs arrest van 16 juni 1971 in de zaak 18-70.

Verzoekster verklaart dat zij vóór het ongeval op 3 januari 1968 in uitstekende psychische conditie verkeerde.

Het beroep is op 11 oktober 1972 ingeschreven ter griffie van het Hof. Daarna heeft de Commissie bij brief van 17 oktober 1972, door verzoekster ontvangen op de 20e daaraanvolgend, verzoekster medegedeeld dat naar aanleiding van haar administratief beroep van 12 juni was besloten „het percentage van de blijvende gedeeltelijke invaliditeit te doen vaststellen door. . . een niet aan de instelling verbonden arts, in onderling overleg aan te wijzen door de vertrouwensarts van de instelling en door . . . de behandelende geneesheer" van betrokkene. Hiermede ging verzoekster bij brief van 24 oktober 1972 akkoord, „in aanmerking genomen dat een geding te dier zake thans aanhangig is bij het Hof", waarbij zij melding maakte van de in-

houd van een op die zelfde datum door haar raadsman opgestelde en bijgevoegde memorie, waarin deze aangaf aan welke voorwaarden de arbitrageprocedure diende te voldoen.

In de tweede helft van november 1972 stelde de gemachtigde der Commissie de raadsman van verzoekster telefonisch voor afstand te doen van instantie, zich niet te verzetten tegen een verzoek van zijn kant aan de President van het Hof om verlenging van de termijn voor de indiening van het verweerschrift en over te gaan tot de prealabele procedure voor de benoeming van de arbiter ten einde een minnelijke schikking van het geschil te bespoedigen. Bij brief van 23 november 1972 deelde verzoeksters raadsman, onder verzwijzing naar de voorstellen van de gemachtigde der Commissie, de President van het Hof mede dat hij ten behoeve van de wederpartij instemde met de verzochte verlenging van de termijn, maar dat hij de voorwaarden voor een afstand van instantie op dat moment nog niet vervuld achtte, ook al hoopte hij uiteraard op een minnelijke schikking van het geschil; bijgevolg vroeg hij zijnerzijds om een passende termijn voor de indiening van een nadere memorie.

De raadsman van verzoekster deed, eveneens bij een brief van 23 november 1972, aan de gemachtigde der Commissie toekomen:

a) een kopie van zijn brief van 23 november 1972 aan de President van het Hof;

b) een verklaring van verzoekster van 22 november 1972, waarin bovengenoemde voorwaarden werden herhaald en professor D. Tognazzi, haar eigen behandelende geneesheer, werd belast met de keuze van de arbiter;

c) een verklaring van professor Tognazzi van 23 november 1972 waarin hij de benoeming van een college van drie gerechtsartsen voor de keuze door de arts van de instelling voorstelde.

Bij brief van 29 november 1972 deelde het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer aan verzoekster mede dat het bij brief van 15 maart 1972 bekende besluit „in verband met het bericht der Commissie van 17 oktober 1972 op haar administratief beroep moet worden geacht te zijn aangehouden".

In de tweede helft van december 1972 heeft dr. Semiller, hoofd van de Medische Dienst der Commissie, buiten medeweten van verzoekster persoonlijk contact opgenomen met professor Tognazzi te Rome om hem te verzoeken de door deze voorgestelde namen van de kandidaten voor de arbitrage te wijzigen.

Op 21 december 1972 trok professor Tognazzi de door hem rechtstreeks aan dr. Semiller voorgelegde benoemingen telegrafisch in; hij bevestigde dit bij brief van 22 december 1972, waarin hij opmerkte „dat hij moest terugkomen op de benoeming van professor Muller en professor Boeler, gedaan na het recente bezoek van dr. Semiller te Rome, daar het bij zijn aanwijzing ging om het advies van een specialist en niet om een rechtsmedisch oordeel, zoals uitdrukkelijk was vastgelegd in de nota van 17 oktober 1972 van de vice-voorzitter van de Commissie der Europese Gemeenschappen".

Bij brief van 21 december 1972 aan de gemachtigde der Commissie herhaalde verzoeksters raadsman dat alleen de aanvankelijk door professor Tognazzi voorgestelde benoemingen geldig moesten worden geacht; hij voegde hieraan toe: „Afgezien van deze keus, zullen eventuele tegenvoorstellen uiteraard te allen tijde in een geest van goede verstandhouding en samenwerking kunnen worden overwogen, mits zij door tussenkomst van de raadslieden van partijen worden geformuleerd wegens de bovenvermelde redenen die ruimschoots en volledig bevestiging vinden in de hiervoor genoemde bezwaren. Anders is het de enige oplossing om de gehele zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie."

De President van de Eerste Kamer van het Hof heeft de termijn voor de indiening van het verweerschrift verlengd tot 1 december 1972; de gemachtigde der Commissie heeft zijn verweerschrift bin-

nen de gestelde termijn, op 23 november 1972, ingediend, waarna verzoekster haar repliek op de hiertoe door de President gestelde uiterste datum van 15 januari 1973 overlegde.

Omtrent het bezoek van dr. Semiller aan dr. Tognazzi te Rome verklaart verzoekster dat de arts der Commissie, dr. Semiller, zich op 15 december 1972 naar Rome had begeven voor een onderhoud met dr. Tognazzi, verzoeksters behandelend geneesheer, over de benoeming van de arbiter; dat de aanvankelijk door dr. Tognazzi verstrekte lijst van drie namen onaanvaardbaar was voor dr. Semiller, nadat dr. Tognazzi hem had gezegd dat deze namen hem in feite waren opgegeven door verzoeksters broeder, waarop de beide artsen hadden besloten als arbiter een door dr. Tognazzi aangewezen Oostenrijkse of Zwitserse — Italiaans sprekende — arts voor te dragen.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad. Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

a) het beroep ontvankelijk te verklaren,

b) het beroep gegrond te verklaren,

mitsdien

c) het bij brief van 15 maart 1972 medegedeelde besluit van de administratie nietig te verklaren wegens schending van de procesregels, dat wil zeggen het niet-horen van de wederpartij, en wegens het ontbreken van enige motivering;

d) het stilzwijgend besluit van 12 juni 1972 tot afwijzing van het administratief beroep nietig te verklaren;

e) de blijvende gedeeltelijke invaliditeit van verzoekster vast te stellen op 70 %, in ieder geval op niet minder dan 45 % of tussen de helft en een derde van haar algehele fysieke geschiktheid;

f) verweerster te gelasten verzoeksters persoonsdossier, met alle medische bescheiden in verband met het ongeval, over te leggen;

g) te gelasten dat uit verzoeksters persoonsdossier een door dr. J. F. Elens opgesteld vertrouwelijk rapport wordt gelicht, daar hiervan in strijd met artikel 26 van het Ambtenarenstatuut geen mededeling was gedaan;

h) verweerster te veroordelen in de kosten met volledige vergoeding van compensatoire interesten vanaf de datum van het ongeval.

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

a) te verstaan dat aan het beroep het voorwerp en het belang ontbreekt, respectievelijk dat het ongegrond is;

b) te verstaan dat door het, aan verzoekster bij brief van 17 oktober 1972 medegedeelde, besluit van verweerster van 9 oktober 1972 elke eerdere maatregel inzake het invaliditeitspercentage implicite is vervallen en dat verzoeksters gedrag blijk gaf van een volledige instemming met dit besluit en met de procedure voor de vaststelling van het invaliditeitspercentage;

c) te verstaan dat het stilzwijgend afwijzend besluit eveneens is vervallen door het antwoord aan verzoekster van 17 oktober 1972;

d) te verstaan dat het verzoek tot vaststelling van het invaliditeitspercentage door het Hof niet meer van enig belang is voor verzoekster en elke grondslag mist, nu verzoekster heeft ingestemd met de hiertoe aangehouden procedure;

e) te verstaan dat de Commissie niet behoeft in te gaan op verzoeksters vordering om het rapport van dr. Elens uit haar persoonsdossier te lichten;

f) te verstaan dat de door verzoekster verlangde compensatoire interessen volstrekt onbekend zijn in het Gemeenschapsrecht waarin zelfs geen wettelijke rentevoet is vastgelegd, zijnde interessen slechts verschuldigd over een liquide, dat wil zeggen een bepaald, bedrag;

g) ten aanzien van de kosten te beslissen naar het Hof zal vermenen te behoren.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep oppert verweerster geen bezwaar.

Ten principale

Verzoekster acht het besluit van 15 maart 1972 onwettig,

a) daar de administratie een besluit heeft genomen zonder de wederpartij te horen, dus in strijd met de procesregels,

b) wegens het ontbreken van enige motivering.

Overigens acht zij het besluit onwettig wegens feitelijke dwaling en veronachtzaming door de medische dienst van de psychische storingen als gevolg van het ongeval.

Voorts wenst zij het vertrouwelijk rapport van dr. J. F. Elens uit haar persoonsdossier gelicht te zien, daar het in strijd met artikel 26 van het Ambtenarenstatuut niet was medegedeeld.

Verweerster antwoordt dat aan het beroep tot nietigverklaring de grondslag is ontvallen. Volgens haar is door het, aan verzoekster bij brief van 17 oktober 1972 medegedeelde, besluit der Commissie van 9 oktober 1972 elke eerdere maatregel inzake het invaliditeitspercentage implicite vervallen en gaf verzoeksters gedrag blijk van volledige instemming met dit besluit en met de procedure voor de vaststelling van het invaliditeitspercentage, zodat een belang van verzoekster klaarblijkelijk afwezig is.

Verzoekster antwoordt dat zij met het haar op 17 oktober 1972 medegedeelde besluit *voorwaardelijk* had ingestemd en dat zij uitdrukkelijk had geweigerd afstand van instantie te doen.

Bij dupliek merkt *verweerster* op dat dit een element van „transactie" oplevert en dat er geen enkele marge is, waarbinnen de Commissie in feite zou kunnen „transigeren". Bovendien meent verweerster dat de procedure die door haar was vastgesteld na het administratieve beroep, zowel toereikend als passend en juridisch correct was om het gemeenschappelijke doel van partijen te bereiken. Ten slotte brengt verweerster in dat de door verzoekster verlangde compensatoire interesten volstrekt onbekend zijn in het Gemeenschapsrecht, waarin zelfs geen wettelijke rentevoet is vastgelegd.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoekster bij op 11 oktober 1972 ingediend verzoekschrift beroep heeft ingesteld tegen het besluit der Commissie van 15 maart 1972, waarbij zij voor 9 % blijvend gedeeltelijk invalide werd verklaard als gevolg van het haar op 3 januari 1968 overkomen ongeval, en tegen het stilzwijgend besluit der Commissie tot afwijzing van haar klacht van 12 juni 1972;

dat verzoekster bij dit beroep tevens vordert dat zij voor 70 % of althans ten minste 45 % blijvend gedeeltelijk invalide worde verklaard en dat de Commissie worde veroordeeld tot vergoeding aan haar van rente vanaf de datum van het ongeval;

Ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring van het besluit van 15 maart 1972

2 Overwegende dat het beroep in de eerste plaats strekt tot nietigverklaring van het besluit van 15 maart 1972, waarbij de Commissie de betrokkene krachtens artikel 73 van het Ambtenarenstatuut voor 9 % blijvend gedeeltelijk invalide heeft verklaard als gevolg van het haar op 3 januari 1968 overkomen ongeval;

3 Overwegende dat, naar vaststaat, de Commissie bij besluit van 9 oktober 1972, medegedeeld aan verzoekster op 17 oktober 1972, heeft besloten het percentage van de blijvende gedeeltelijke invaliditeit van verzoekster te doen vaststellen door een niet aan de instelling verbonden arts, in onderling overleg aan te wijzen door de raadgevend arts der Commissie en de behandelend geneesheer van betrokkene;

dat overigens de directeur Personeelszaken en Algemeen Beheer bij brief van 29 november 1972 verzoekster uitdrukkelijk heeft doen weten dat het besluit van 15 maart 1972 „moest worden geacht te zijn aangehouden";

dat derhalve moet worden geconcludeerd dat, waar het besluit van 15 maart 1972 door de Commissie werd aangehouden, het beroep ten deze zonder voorwerp is geraakt;

4 Overwegende dat uit dien hoofde eveneens het beroep tegen de stilzwijgende weigering om het besluit van 15 maart 1972 in te trekken, zonder voorwerp is geraakt;

Ten aanzien van het verzoek tot vaststelling van het invaliditeitspercentage

5 Overwegende dat bij het beroep voorts wordt gevorderd dat verzoekster voor

70 % of althans ten minste 45 % blijvend gedeeltelijk invalide wordt verklaard;

6 Overwegende dat artikel 13 van de door de Commissie gesloten verzekeringsovereenkomst voor het geval van een medisch meningsverschil in een arbitrageprocedure voorziet;

dat, zoals reeds vastgesteld, de Commissie heeft besloten het percentage van de blijvende gedeeltelijke invaliditeit van verzoekster te doen vaststellen door een niet aan de instelling verbonden arts, in onderling overleg aan te wijzen door de raadgevend arts der Commissie en de behandelend geneesheer van betrokkene;

dat aan dit besluit der Commissie inzake de nieuwe procedure geen enkele grond kan worden ontleend voor een restrictieve interpretatie van de aan de arts-arbiter te verlenen bevoegdheden;

dat het Hof derhalve niet tussenbeide vermag te komen, zolang bedoelde arbitrageprocedure niet is afgesloten;

7 dat dit verzoek mitsdien niet-ontvankelijk is;

Ten aanzien van de vordering van moratoire interesten

8 Overwegende dat verzoekster tevens vordert dat de Commissie worde veroordeeld tot betaling van moratoire interesten vanaf de datum van het ongeval;

Overwegende dat het bedrag dezer interesten pas is te bepalen, nadat het percentage van de blijvende gedeeltelijke invaliditeit van betrokkene is vastgesteld;

dat dit percentage thans wordt uitgemaakt in voornoemde arbitrage-procedure;

9 dat deze vordering derhalve niet-ontvankelijk is;

Ten aanzien van de schending van artikel 26, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut

10 Overwegende ten slotte dat verzoekster vordert dat uit haar persoonsdossier een vertrouwelijk rapport van dr. J. F. Elens wordt gelicht, dat haars inziens onjuist van inhoud is of in medisch opzicht tekort schiet;

dat zij tot staving dezer vordering aanvoert dat de Commissie de krachtens artikel 26, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut op haar rustende verplichtingen in casu niet is nagekomen;

11 Overwegende dat luidens artikel 26, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut „de instelling stukken, bedoeld onder a), niet tegen de ambtenaar kan aanvoeren, noch te zijnen nadele gebruiken, indien zij hem niet zijn medegedeeld voordat ze aan zijn dossier worden toegevoegd";

dat uit dit verbod niet volgt dat het persoonsdossier van de ambtenaar uitsluitend stukken kan bevatten, die hem tevoren zijn medegedeeld;

dat deze stukken zonder enig bezwaar aan het persoonsdossier van de betrokkene kunnen worden toegevoegd, zolang zij niet tegen hem worden aangevoerd of tegen hem worden gebruikt en voor zover de onjuistheid ervan niet is bewezen;

12 dat derhalve deze vordering moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de kosten

13 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 3, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering „het Hof de proceskosten geheel of gedeeltelijk kan compenseren, indien partijen onderscheidenlijk op een of meer punten in het ongelijk worden gesteld en voorts wegens bijzondere redenen";

dat voorts volgens de tweede alinea dier bepaling „het Hof een partij die in het gelijk wordt gesteld, kan veroordelen tot vergoeding aan de wederpartij van de kosten welke zij ten laste van laatstgenoemde heeft veroorzaakt, indien

het Hof van oordeel is dat deze kosten vergeefs zijn aangewend dan wel van vexatoire aard zijn";

14 Overwegende dat het besluit van 15 maart 1972 eerst na instelling van het beroep is aangehouden;

dat overigens ten tijde van de instelling van het beroep nog geen zodanige nadere regeling voor artikel 73 van het Statuut was getroffen dat alle toepassingsvoorwaarden vastlagen;

dat derhalve, mede gelet op artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering, termen aanwezig zijn om verweerster te verwijzen in verzoeksters proceskosten;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name de artikelen 26 en 73;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. **verwerpt het beroep,**
2. **verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten van het geding.**

Monaco Donner Ó Dálaigh

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op twaalf juli negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco